

РЕШЕНИЕ

№ 29055

гр. София, 20.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
публично заседание на 16.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **5386** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 226 от АПК, вр. с чл. 156 от ДОПК, след като с Решение № 4049/14.04.2026 г. по адм. дело № 1132/26 г. по описа на ВАС е било отменено Решение № 39251/15.11.2025г. постановено по адм. дело № 6129/25 г. по описа на АССГ. Съгласно решение № № 4049/14.04.2026 г. по адм. дело № 1132/26 г. по описа на ВАС – „И. е заявила промяна на собственото си име и считано от 09.12.2020 г. е с името Т. Д. И. Промяната на собственото име на лицето е направена с Решение № 20271954 от 09.12.2020 г. постановено по гражданско дело № 47052/2020 г. по описа на Софийски районен съд, представено пред настоящата касационна инстанция. Следователно, процесният РА е издаден от компетентни органи по приходите от ТД на НАП - С., в съответствие с доказателствата по делото. С оглед изложеното неправилно административният съд е приел, че оспореният РА е нищожен. В съдебното решение липсват мотиви по останалите критерии за законосъобразност на ревизионния акт съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, което препятства решаването на спора по същество от касационната инстанция. Поради това и на основание чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК делото следва да се върне за ново разглеждане на друг състав на първоинстанционния съд, който да извърши цялостна проверка за законосъобразност на оспорения РА“.

Производството е по жалба на „ВАЛДМЪН ТЕХНИКС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес за кореспонденция [населено място], [улица], офис 8, представлявано от управителя В. Б., срещу Ревизионен акт №Р-22002224002266-091-001/13.12.2024 г., издаден от Й. Н. И. - орган, възложил ревизията, и Т. Д. И. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение №339/28.03.2025 г. на директора на дирекция ОДОП С., с който РА на дружеството - жалбоподател са установени задължения по ЗДДС за данъчен период м. 06.2023 г. в общ размер 38 284,36 лв., от които 32 050

лв. главница и 6 234,36 лв. лихви/ вкл. 70 лв. лихви върху деклариран и невнесен ДДС/.

С жалбата „ВАЛДМЪН ТЕХНИКС“ ЕООД оспорва процесният РА. Твърди, че доставките са реални. Стоките са доставени съгласно сключения договор от 05. 05.2023г. Всички стоки били предадени от доставчика на жалбоподателя и съответно приети от жалбоподателя с подписването на двустранен приемо- предавателен протокол. Липсвала доказана измама Позовава се на практиката на СЕС по съединени дела С-80/11 и С-142/11 Mahagйben и Dbvid и решения на ВАС.Иска отмяна на РА

В с.з. жалбоподателят редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът - директора на дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП, редовно и своевременно призован, в с.з. от 16.07. 2026г., се представлява от юрк.М. с пълномощно, който оспорва жалбата като неоснователна и моли за отхвърлянето ѝ. Заявява претенция за присъждане на разноски по списък.

СГП - редовно уведомена, не изпраща представител за участие в производството.

Административен съд София - град, Трето отделение, 81 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед № РД-01-654/05.07.2023 година на Директор ТД на НАП- С. е наредено функциите на компетентен орган по чл.112,ал.2,т.1 от ДОПК считано от 05.07.2023 година да се изпълняват от В. В. П. на длъжност- Главен инспектор по приходите в Отдел“ Ревизии“, Дирекция“ Контрол“ и Й. Н. И. на длъжност- Главен инспектор по приходите .

С Решение № 586/29.04.2024 година /л. 408 и сл., прил.2 дело/ на Директор на Дирекция“ ОДОП“ е отменен издаден срещу жалбоподателя Ревизионен акт № Р-22221023004213-091-001/24.01.2024 година, в частта на установения резултат по ЗДДС за данъчен период месец юни 2023 година, като директорът е върнал административната преписка на органа, възложил ревизията за извършване на нова ревизия, като указал в 30 дневен срок от връчване на решението да бъде издадена нова заповед за възлагане на ревизия.

Със Заповед за възлагане на ревизия от 10.05.2024 година Й. Н. И.- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- С. във връзка с отменителното решение на Директор на Дирекция ОДОП възложила да бъде извършена ревизия на жалбоподателя, определила състава на ревизиращия екип- Т. Д. И., на длъжност- Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и А. Х. С. на длъжност- главен инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- ДДС за периода -01.06.2023 година -30.06.2023 година, срока, в който следва да завърши ревизията – два месеца, считано от датата на връчване на ЗВР.

Последната е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на 28.05.2024 година.

Със Заповед за изменение на ЗВР от 23.07.2024 година органът, възложил ревизията - Й. Н. И. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- С. определил нов срок за завършване на ревизията - до 28.08.2024 година .

Заповедта за изменение е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 22.08.2024 година .

С нова Заповед за изменение на ЗВР от 16.08.2024 година органът възложил ревизията – Й. Н. И. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- С. определил нов срок за завършване на ревизията до 27.09.2024 година.

Заповедта за изменение е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 03.09.2024 година.

С нова Заповед за изменение на ЗВР от 24.09.2024 година органът, възложил ревизията Й. Н. И. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ определил нов срок за завършване на ревизията до

28.10.2024 година .

Новата Заповед за изменение на ЗВР е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 30.10.2024 година.

На 11. 11.2024 година органите по приходите включени в състава на ревизиращия екип съставили Ревизионен доклад № Р-22002224002266-092-001/11. 11.2024 година с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирувания данъчен субект по ДДС за месец 06.2023 година .

Ревизионният доклад е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на 26.11.2024 година.

На 13.12.2024 година Й. Н. И. на длъжност - Началник сектор „ Ревизии“ и Т. Д. И. на длъжност Главен инспектор по приходите издали обжалвания Ревизионен акт № Р-22002224002266-091-001, с който установили задълженията на ревизирувания данъчен субект по ЗДДС за данъчен период м. 06.2023 г. в общ размер 38 284,36 лв., от които 32 050 лв. главница и 6 234,36 лв. лихви.

Тези задължения са формирани, както следва: ДДС за внасяне: 32 050 лв.;от тях 31 980 лв. са резултат от отказан данъчен кредит по фактури от „МАРСИ ДИ“ ЕООД/ които са с предмет „плащане по договор“ - общо осем фактури за обща данъчна основа 159 900 лв. и ДДС 31 980 лв./; 70 лв. са деклариран, но невнесен ДДС; лихвите са 6 234,36 лв.

РА е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на дата 13.01.2025 година удостоверение, л. 39/, на 27.01.2025 година дружеството – жалбоподател депозирало жалба до Директор на Дирекция ОДОП срещу издадения Ревизионен акт.

С Решение № 339/28.03.2025 година Директорът на Дирекция ОДОП е потвърдил обжалвания Ревизионен акт. Решението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на 12.05.2025 година/л.12, удостоверение за извършено връчване по електронен път/.

По делото са приложени всички събрани в хода на двете ревизионни производства доказателства, както и доказателства, че лицето Й. Н. И. е назначена на длъжността – Началник сектор „ Ревизии“ от 16.10.2023 година и лицето А. Х. И. е преназначена на длъжността- Главен инспектор по приходите от 01.12.2011 година. По делото е приложена Заповед за назначаване и на Т. Д. И.. С решение от 09.12.2020г. по гр.д. № 47052/2020г. на СРС е допусната поправка на собственото име на Т. Д. И. от Т. на „Т.“- едно и също лице.

Приложени са и доказателства, че издателите на ЗВР,ЗИЗВР, РД и РА са притежавали валиден КЕП.

Ревизията е повторна по смисъла на чл. 155, ал. 4 ДОПК след отмяна на предходен ревизионен акт и връщане на преписката за нова ревизия.

В хода на ревизионното производство е установено, че жалбоподателят е регистриран по ЗДДС.

За ревизирувания период дружеството – жалбоподател не е имало банкови сметки, регистрирано фискално устройство и търговски обект.

На адреса за кореспонденция на ревизируваното лице не е открит офис на дружеството.

В хода на ревизията на дружеството е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения. Документи не са представени.

При насрещна проверка от „Марси Ди" ЕООД са представени: фактурите, издадени на жалбоподателя;договор между М. ДИ ЕООД като продавач и ВАЛДМЪН ТЕХНИКС ЕООД като купувач с предмет хардуерни стоки/ продукти;заявка от 10.05.2023 г.; приемо-предавателен протокол от 30.06.2023 г.;международна товарителница;фактура от ТЕАМРСНОР, Г..

Издадените от „МАРСИ ДИ“ ЕООД на жалбоподателя ВАЛДМЪН ТЕХНИКС ЕООД фактури/налични в приложения 1 и 2, дело / са следните:

-фактура №10000007/01.06.2023 г. данъчна основа 17500,00 лв. и ДДС 3500,00 лв. предмет на

доставката е плащане по договор;

-фактура №100000015/08.06.2023 г. с данъчна основа 19800,00 лв. и ДДС 3960,00 лв. предмет на доставката е плащане по договор;

-фактура №100000020/14.06.2023 г. с данъчна основа 18000,00 лв. и ДДС 3600,00 лв. предмет на доставката е плащане по договор;

-фактура №100000024/16.06.2023 г. с данъчна основа 14600,00 лв. и ДДС 2920,00 лв. предмет на доставката е плащане по договор;

-фактура №100000028/20.06.2023 г. с данъчна основа 19000,00лв и ДДС 3800,00 лв. предмет на доставката е плащане по договор;

-фактура №100000036/27.06.2023 г. с данъчна основа 22000,00 лв. и ДДС 4400,00 лв. предмет на доставката е плащане по договор;

-фактура №100000041/28.06.2023 г. с данъчна основа 21500,00лв и ДДС 4300,00 лв. предмет на доставката е плащане по договор;

-фактура №100000044/30.06.2023 г. с данъчна основа 27500,00лв и ДДС 5500,00 лв. предмет на доставката е плащане по договор.

Съгласно Договор от 05. 05.2023г. /л.165 прил.1/ същият е между „МАРСИ ДИ“ ЕООД като продавач и „ВАЛДМЪН ТЕХНИКС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] като купувач, като продавачът се задължава да продаде и прехвърли правото на собственост върху хардуерни стоки/ продукти на купувача.

Представен е още Договор от 10. 05.2023г. /л.210, приложение 1, дело/ между „МАРСИ ДИ“ ЕООД като продавач и „ВАЛДМЪН ТЕХНИКС“ ЕООД като купувач с предмет хардуерни стоки/ продукти, който е напълно идентичен с този от 05. 05.2023г. с изключение на датата.

Според Приемо-предавателен протокол от 30.06.2023г. / л.332, гръб/ предмет на доставката са 11 броя видеокарти NVIDIA T. V100S 32 GB, с обща стойност 159 900 лв., като е приложена и заявка от 10.05.2023г. / л. 332, приложение 2, дело/.

Горепосочените фактури са с неясен предмет- „плащане по договор“.От същите не става ясно дали се касае за доставка на стока или услуга, съответно количеството и вида на стоката или вида на услугата. Съгласно чл. 114, ал.1, т. 9 от ЗДДС фактурата следва да съдържа: количеството и вида на стоката, вида на услугата. Не може да се направи обоснована обвързка на фактурите със съпровождащите документи, и конкретно с приложените два бланкетни договора с дати от 05. 05. 23 г. и 10.05. 2023г. които са с общо формулиран предмет „ хардуерни стоки/ продукти“; не става ясно дали и във връзка с кой от договорите следва да са издадени фактурите с предмет „плащане по договор“.

Представеният договор от 05. 05.2023 г., както и този от 10.05.2023г., подписан между задълженото лице и „МАРСИ ДИ“ ЕООД е бланкетен с предмет изписан така: чл. 1- Продавачът се задължава да продаде и да прехвърли правото на собственост върху хардуерни стоки/ продукти срещу цена“.

С договора от 05. 05.2023 г., идентично с този от 10.05.2023г.,е уговорен начин на плащане - чл. 5 от договора, по банков път, но не са посочени банкови сметки; в хода на предходната и повторната ревизия са извършени проверки в информационните масиви на НАП, при които е установено, че „Валдмън Техникс" ЕООД няма открити банкови сметки в нито една банка на територията на страната.

Приемо-предавателният протокол от 30.06.2023г. не съдържа данни за лица, участвали в предаването.Според ППП, приемо- предаването следва да е било на [улица], офис 8, а в ревизионното производство е установено, че на този адрес не се е намирал офис на ревизираното дружество„Валдмън Техникс“ ЕООД .

Не са представени доказателства за разплащане по фактурите, издадени от „Марси Ди“ ЕООД на дружеството – жалбоподател.

Не са представени складови документи, във връзка с доставката на стоки/ хардуерни продукти, между „Марси Ди“ ЕООД и „Валдмън Техникс“ ЕООД.

Не е доказана използване на стоките за облагаеми доставки от страна на ревизираното лице „ВАЛДМЪН ТЕХНИКС“ ЕООД, използване за икономическата му дейност. От жалбоподателя са издавани фактури за СМР, несвързани с въпросните видеокарти.

Приемо-предавателния протокол от 30.06.2023г. е за стоки, а именно за 11 броя видеокарти NVIDIA, докато същевременно е установено, че гореописаните, издадени му от доставчика „МАРСИ ДИ“ ЕООД, фактури са отразени от жалбоподателя „Валдмън Техникс“ ЕООД в дневниците му за покупки за месеците юни и юли 2023г. като получени услуги, а не като стоки.

Относно това дали доставчикът на „Валдмън Техникс“ ЕООД, а именно доставчикът „Марси Ди“ ЕООД е разполагал със стоките, които следва да е доставил на жалбоподателя, не са били представени от „Марси Ди“ ЕООД банкови документи за разплащане между „Марси Ди“ ЕООД и неговият гръцки доставчик „TEAMPCSHOP“ с VAT EL115993423. Относно задължителните реквизити по предоставеното ЧМР от „Марси Ди“ ЕООД е установено, че липсва номер на ЧМР, не съдържа данни за превозните средства. С цел проследяване произхода на стоките е извършена проверка във ИС на НАП, относно обстоятелството, как е декларирана доставката от гръцкия контрагент, при която е констатирано, че няма регистриран ВОД от гръцкото дружество, както и ВОП от страна на „Марси Ди“ ЕООД на стоки.

Ревизионният акт, в частта в която е потвърден е оспорен по съдебен ред с жалба, подадена чрез директора на ДОДОП - С. до АССГ. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от лице с право и интерес от оспорване – адресат на утежняващ административен акт, който подлежи на съдебен контрол, и след изчерпване на административния ред за оспорване по чл. 152 и сл. от ДОПК като абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимост на жалбата по аргумент от чл. 156, ал. 2 от ДОПК. С оглед на това съдът намира жалбата за процесуално допустима.

На основание чл. 160, ал.1 от ДОПК съдът решава делото по същество, като може да отмени изцяло или частично ревизионния акт, да го измени в обжалваната част или да отхвърли жалбата. Съгласно чл.160, ал.2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Производството по обжалване на ревизионния акт не е контролно - отменително, а е процес по същество, поради което съдът следва да реши, с оглед на събраните по делото доказателства, дали се дължи данък и в какъв размер / при ограничението съгласно чл.160, ал.6 от АПК/.

При съвкупната преценка на всички приобщени доказателства по делото настоящият съдебен състав приема жалбата за неоснователна, а РА за законосъобразен.

РА е издаден в установената писмена форма, мотивиран е с посочване на фактическите и правни основания за издаването му, като съдържа и диспозитивна част в табличен вид с посочени основание, период и размер на установени данъчни задължения. Съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК РД е неразделна част от РА и в този смисъл изложените в него мотиви се ползват и като мотиви на РА.

На основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение. В случая Ревизионен акт №Р-22002224002266-091-001/13.12.2024 г. е издаден от Й. Н. И. - орган, възложил ревизията, и Т. Д. И. ръководител на

ревизията, от компетентни органи.

Актът е издаден като електронен документ, подписан е с валидни квалифицирани електронни подписи на издателите му, за което към ревизионната преписка са представени доказателства, и съгласно чл. 3, ал. 2 от Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги /ЗЕДЕУУ/ отговаря на предвидената в закона писмена форма. Видно е, че документите, издадени от органите по приходите в проведеното ревизионно производство са създадени като електронни документи, по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент /ЕС/ № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО /ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г./, като в този смисъл, приложима е фикцията, регламентирана в чл. 3, ал. 2 от ЗЕДЕУУ относно писмената форма на издадения РА. Доказателствената стойност на подписан с КЕП електронен документ е приравнена на подписан писмен документ. Като електронен документ, подписан от посочените в него органи по приходите с притежавани КЕП. Приложени са доказателства за валиден КЕП, както и такива, че органите по приходите са заемали съответните длъжности, посочени в ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА.

Производството, послужило за издаване на оспорения ревизионен акт е протекло при спазване на предвидените процесуални правила.

Предмет на спора е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер 31 980 лв. по фактури, издадени от „МАРСИ ДИ“ ЕООД, с предмет „плащане по договор“.

Възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС е обусловено от: качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя / т. 25 от решението на СЕС по дело С-18/13 - „...от текста на член 168, буква а/ от Директива 2006/112 следва, че за да се ползва от правото на приспадане, е необходимо, от една страна, заинтересуваният да бъде данъчнозадължено лице по смисъла на тази директива, и от друга страна, стоките или услугите, на които се основава това право, да се използват впоследствие от данъчнозадълженото лице за целите на собствените му облагаеми сделки, а нагоре по веригата тези стоки или услуги трябва да бъдат доставяни от друго данъчнозадължено лице“/; притежаването на данъчния документ от получателя - чл. 71, т. 1 ЗДДС; получаването на стоките/услугите по доставката / правото на приспадане на начислен ДДС по принцип е свързано „с действителното извършване на облагаема сделка“ - т. 30 от решението на СЕС по дело С-642/11/; отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ / т. 36 от решението на СЕС по дело С-153/11- „от член 168 от Директивата за ДДС следва, че ...данъчнозадълженото лице, което в това си качество придобива стока, използва тази стока за нуждите на своите облагаеми дейности..., то има право да приспадне дължимия за тази стока или платен ДДС...“/. Отсъствието на който и да елемент от пораждащия правото на приспадане фактически състав изключва възникването на правото.

Съгласно общото правило на чл. 154, ал. 1 ГПК във връзка с § 2 от ДР ДОПК, лицето което, претендира право на данъчен кредит, следва да докаже по пътя на главно и пълно доказване, че са налице законоустановените предпоставки по чл. 68 от ЗДДС и чл. 69 от ЗДДС за възникване на правото на данъчен кредит/ДК/.

Съгласно разпоредбата на чл.68, ал.1 от ЗДДС, данъчният кредит се определя като сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за: т.1 / получени от него стоки или услуги по облагаема

доставка. Съгласно ал.2 на същата разпоредба, правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем, т.е. на датата на възникване на данъчното събитие по чл.25, ал.2 и 3 ЗДДС. Разпоредбата на чл.25, ал.2 и 3 от ЗДДС сочи, че данъчното събитие по смисъла на ЗДДС възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена, както и в специфичните случаи описани в чл.25, ал.3 ЗДДС. Тоест, извършването на доставка, в случая по смисъла на чл.6 от ЗДДС, е абсолютна предпоставка за възникването и упражняването на правото на данъчен кредит, поради което само при наличието на доставка данъкът се явява начислен от доставчика правомерно. Доставката на стока се дефинира, като прехвърляне на правото на собственост върху стоката, т.е. за да се установи извършването на доставка, следва да се докаже, че доставчикът – данъчно задължено лице, което е издало фактурата и е начислило ДДС, е прехвърлил собствеността върху стоката предмет на продажбата на нейният получател. Т.е., в общата хипотеза на чл. 25, ал. 2 от ЗДДС по доставките на стоки, данъчното събитие настъпва към момента на прехвърляне на правото на собственост върху стоката, респективно на правото на разпореждане със стоката собственик. От тази уредба следва, че юридическите факти, които пораждат настъпването на данъчно събитие, изискуемост на данъка и правото на данъчен кредит при този вид доставки, са доставянето и получаването на стоката. Доставката на стока по ЗДДС е прехвърлянето на правото на собственост или на друго вещно право върху стоката, както и всяко друго право на разпореждане със стоката като собственик /чл. 6 ЗДДС/. Следователно, за да възникне право на приспадане, следва да е доказано реално получаване на стоките и използването им за облагаемата икономическа дейност на получателя. В настоящия случай доказателствата не установяват реално прехвърляне на правото на разпореждане със стоките към жалбоподателя, защото фактурите не индивидуализират стоките, договорът/ договорите/ не конкретизира предмета/ общо хардуерни стоки/ продукти/, а в приемо – предавателния протокол няма данни за лицата, участвали при предаването, съответно получаването на стоките и не установява къде са доставени и съхранявани описаните стоки, предвид обстоятелството, че на посочения в ППП адрес не се намирал офис на жалбоподателя. В Решение № 4719/ 03.05.2023 г. по адм.д. № 4182 / 2022 г. ВАС приема: „...Тъй като липсата на достатъчно информация във фактурата и съпътстващите я документи е пречка за установяване наличието на материалноправните предпоставки за признаване правото на приспадане на ДДС, то това право може да се откаже на данъчнозадължени лица, получатели на облагаеми доставки, които разполагат с непълни фактури. В посочения смисъл е и решението на СЕС от 8 май 2013 г. по дело C-271/2012, P. T. SA...“. Наред с това, неосигуряване на достъп до счетоводната и търговската документация, липсата на банкови сметки и на регистрирано фискално устройство на дружеството - жалбоподател, липсата на офис, декларирането на доставките на стоки като услуги от жалбоподателя, липсата на доказателства за последваща реализация на „ хардуерните стоки/ продукти“ и използване в икономическата дейност на жалбоподателя, са комплекс от обстоятелства, които с наред с горепосоченото, формират достатъчна съвкупност, обосноваваща извод, че фактурите не отразяват действително извършени доставки. В Решение № 1607/ 14.02.2023 г. № 6390 / 2022 г. на ВАС се застъпва теза, че след като от ревизираното лице не е доказан факта за последваща реализация и тъй като доказателствената тежест „ лежи върху него, следва да се приеме, че посочените

съставомерни обстоятелства не са доказани и данъчният кредит ...следва да бъде отказан...“.

По възражението в жалбата за приложение на практиката по C-80/11 и C-142/11:

Жалбоподателят се позовава на решение на СЕС от 21 юни 2012 година по съединени дела C-80/11 и C-142/11 Mahagйben и Dбvid. Това възражение е неоснователно.

С оглед посочената практика на СЕС не се допуска отказ на данъчен кредит само поради нарушения на доставчика или предходен доставчик, когато са изпълнени материалноправните и процесуалните условия за упражняване на правото на приспадане и няма доказателства получателят да е знаел или да е трябвало да знае за измама / решение на СЕС от 21 юни 2012 година, т. 50, т.52, по съединени дела C-80/11 и C-142/11 /.

В случая, отказът на приходната администрация да откаже на жалбоподателя правото на ДК не е основан единствено на нередности/ нарушения при „МАРСИ ДИ“ ЕООД или гръцкия доставчик, а на недоказано реално получаване на стоките от самото дружество-жалбоподател. Следователно, не се касае за недопустимо прехвърляне на контролни задължения върху получателя, а се касае за липса на доказана материалноправна предпоставка за приспадане на ДК. Решаващото в случая е, че самото дружество-жалбоподател не е доказало собственото си получаване, съхранение, счетоводно завеждане, плащане и използване на процесните стоки.

СЕС приема, че при спор относно действителното извършване на доставката националният съд следва да извърши обща преценка на доказателствата. Правото на Съюза допуска отказ на право на приспадане, когато липсва действително извършена облагаема сделка, както е в процесния случай.

По съображенията в жалбата за липса на доказана измама:

Съгласно Решението на Съда (шести състав) от 27 юни 2018 година по Съединени дела C-459/17 и C-460/17 - Член 17 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота - обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа, изменена с Директива 91/680/ЕИО на Съвета от 16 декември 1991 г., трябва да се тълкува в смисъл, че за да се откаже на данъчнозадълженото лице -адресат на фактура, правото да приспадне ДДС, посочен във фактурата, е достатъчно администрацията да установи, че сделките, на които съответства тази фактура, не са били действително извършени.

Съгласно съображенията по т.36 от Решението на Съда (шести състав) от 27 юни 2018 година/Съединени дела C-459/17 и C-460/17/ - ...“когато действителното извършване на доставката на стоки или услуги липсва, не може да възникне право на приспадане“; съгласно съображенията по т. 38 - „Добросъвестността или недобросъвестността на данъчнозадълженото лице, което иска приспадането на ДДС, е без въздействие върху въпроса дали доставката е извършена, по смисъла на член 10, параграф 2 от Шеста директива. Действително, съобразно целта на тази директива, която е да се установи обща система на ДДС, основана по-конкретно на единно определяне на облагаемите сделки, понятието „доставка на стоки“ по член 5, параграф 1 от посочената директива е обективно по характер и трябва да се тълкува независимо от целите и резултатите на съответните сделки, без да съществува задължение за данъчната администрация да извършва ревизии, за да установява намерението на данъчнозадълженото лице или за да вземе предвид намерението на оператор, различен

от това данъчнозадължено лице, който е част от същата верига на доставки (вж. в този смисъл решение от 21 ноември 2013 г., *Dixons Retail*, C-494/12, EU:C:2013:758, т. 19 и 21, както и цитираната съдебна практика)...

СЕС приема, че за отказ на право на приспадане е достатъчно да се установи, че сделките, на които съответства фактурата, не са действително извършени. В такава хипотеза не е необходимо доказване, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае за измама / решението по съединени дела C-459/17 и C-460/17/. Когато самото данъчно събитие не е доказано, както в случая, то правото на приспадане на данъчен кредит не възниква.

Независимо от това, съвкупността от данни в случая -липса на счетоводство, липса на банкови сметки, липса на офис, неоткриване на адрес, отразяване на фактури за стоки като услуги, липса на последваща реализация на стоките и несвързани фактури за СМР - представлява достатъчен комплекс от обстоятелства, че жалбоподателят най-малкото е трябвало да знае, че документираните операции не отразяват реална стопанска дейност.

Макар и с жалбата да се иска отмяна на РА в цялост, по отношение на сумата 70 лв. деклариран, но невнесен ДДС, жалбоподателят не сочи конкретни фактически или правни доводи, нито представя доказателства за плащане. В тази част РА също е законосъобразен.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Представен е списък на разноските от дирекция ОДОП С. за юрисконсултско възнаграждение и държавна такса. Ответникът неправилно претендира юрисконсултско възнаграждение според материалния интерес. Съгласно чл. 161 ал.1 от ДОПК (Изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г., бр. 17 от 2026 г.) На жалбоподателя се присъждат разноските по делото, в т.ч. възнаграждение за един адвокат за всяка инстанция, съразмерно с уважената част на жалбата. На ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част от жалбата. На администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Следователно на ответника са следват разноски за юрисконсултско възнаграждение определено от съда в рамките на посоченото в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ като за справедлив размер се прецени този от по 200 лева за юрисконсултско възнаграждение за предходното разглеждане, за производството пред ВАС и настоящото, общо 600 лева, равняващи се на 306,78 евро, както да му се присъди и сумата от 156,31 евро, която е внесъл за държавна такса за касационното обжалване и която претендира, всичко 463, 09 евро.

Водим от горното и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София-град, 81 състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ВАЛДМЪН ТЕХНИКС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт №Р-22002224002266-091-001/13.12.2024 г., издаден от Й. Н. И. — орган, възложил ревизията, и Т. Д. И. — ръководител на ревизията, потвърден с Решение

№339/28.03.2025 г. на директора на дирекция ОДОП С., с който на „ВАЛДМЪН ТЕХНИКС“ ЕООД са установени задължения по ЗДДС за данъчен период м. 06.2023 г. в общ размер 38 284,36 лв., от които 32 050 лв. главница и 6 234,36 лв. лихви.

ОСЪЖДА „ВАЛДМЪН ТЕХНИКС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция по приходите разноси в размер на 463, 09 евро.

На основание чл.138 АПК,препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160,ал.7 ДОПК,вр. с чл.211,ал.1 АПК.